

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3445/24
10.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из Ниша, ул.Боже Јанковића бр.21/2, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ул.Косовска бр.31, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 5860/21 од 18.4.2024.године, у седници већа одржаној дана 10.9.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 5860/21 од 18.4.2024.године и жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 51/24 од 31.1.2024.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од 28.12.2014.године до 28.12.2017.године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости, па до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 261.375,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када су наступили услови за извршење, па до исплате.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целости из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења

прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази о службеној дужности, као ни она из тачке 12, на коју се указује наводима из жалбе, будући да ожалбена пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи да је тужилац пре заснивања радног односа код тужене обављао послове у Косовској полицијској служби, а након самопроглашења независности Косова 2008. године, по препоруци Владе Републике Србије, а након одређеног времена и спроведених припрема и достављања документације, психофизичких тестирања и безбедоносних провера, потписао је решење о заснивању радног односа код тужене. Наведено решење тужиоцу није уручено из безбедоносних разлога. У периоду од заснивања радног односа па надаље, тужилац је фактички радио за тужену, али му је тужена након исплате првог дела плате за јун 2013. године обуставила исплату зараде и свих других примања. Тужилац није добио решење о престанку радног односа, а висина тужбеног захтева је утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке. Из уверења Централног регистра обавезног социјалног осигурања произилази да је тужилац био пријављен 01.02.2008. године код Скупштине општине Звечан и одјављен 15.02.2009. године, а да је затим поново пријављен на осигурање 04.02.2010. године код МУП-а Републике Србије, а да му је дан престанка осигурања 31.05.2013. године. Из исказа сведока ББ је утврђено да су радници МУП-а који су радили у КПС-у, морали да се врате и наставе да обављају послове у КПС-у из разлога што су тако могли да пружају интерес за безбедност грађана, пратећи појаве и догађаје од интереса за безбедност РС и да се такав рад сматрао додатним радом, те да су сви припадници прихватили тај налог и обављали послове у КПС-у у Полицијској управи према месту њиховог пребивалишта. Из исказа сведока ВВ је утврђено да је тужилац био у радном односу у МУП-у када је он почео да ради, а пре заснивања радног односа у МУП-у тужилац је радио у КПС-у, да је радио у ПС Звечани, да је његова обавеза била да свакодневно подноси извештај о свом раду и дешавањима која су везана за полицијски посао на подручју Полицијске станице Звечан, да је тужилац уредно достављао извештај о свом раду до јуна 2013. године, када су канцеларије Полицијске станице Звечан затворене. Из исказа сведока ГГ је утврђено да је он тужиоцу био претпостављени у дугом временском периоду од 2009. до 2018. године, да је тужилац доносио полицијске извештаје, носио судске позиве, радио хапшења, пратио државнике и радио обезбеђење верских и јавних објеката. Навео је да су само запослени у КПС-у могли да буду примљени у МУП, да је сведок и даље ангажован од стране КПС-а и да је остварио право на посебну пензију. Из исказа тужиоца, саслушаног у својству парничне странке, произилази да је он од 2005. године радио у Косовској полицијској служби, да је 2009. године добио позив да се јави у Краљево ради информативног разговора, а затим ради потписивања решења о заснивању радног односа у МУП-у, да је наведено решење потписао, али није добио примерак решења из безбедоносних

разлога, да је носио судске позиве, радио хапшења, пратио државнике и обезбеђење верских и јавних објеката, те подносио извештаје МУП-у о свом раду, а који су се звали билтен. Након 2013. године наставио је да ради исти посао и дан данас ради тај посао и никада није добио решење о престанку радног односа, нити је пензионисан, да је услов за пријем у радни однос у МУП-у био тај, што је био ангажован у КПС-у, а да данас не ради у КПС-у, већ и даље ради у МУП-у. Из исказа сведока ДД је утврђено да су тужилац и он 2008.године прешли из КПС на рад у МУП РС и код тужене раде и данас, да се више никада нису враћали у КПС, нити су са том службом поновно засновали радни однос. Све време за тужену обављају рад у сменама, баве се обезбеђењем верских објеката, школа, носилаца јавних функција, а у последње време су највише ангажовани око обезбеђења објеката. Извештај о обављеном раду предају непосредном претпостављеном ЂЂ. Тужена им је до 2013.године редовно исплаћивала зараду, након чега је престала са исплатом, али су они и даље наставили да обављају своје радне задатке, као и до тада, јер би у супротном њихова лична безбедност, безбедност заједнице као и елементарна егзистенција била угрожена. Из исказа сведока ЕЕ је утврђено да ради заједно са тужиоцем код тужене почев од 2009.године и да је тужилац њен непосредно претпостављени, да од заснивања радног односа рад обавља у цивилу, јер им није дозвољено ношење униформи МУП-а РС, да је до средине 2013.године редовно исплаћивана зарада, а након тога је престала да се исплаћује, иако им уговор о раду никада није отказан, па су наставили са радом као и до тада. Њихов редован рад, па и у утуженом периоду, састојао се од редовних дневних патрола, обезбеђивању лица и објеката, обезбеђивању скупова и јавних места, као и прикупљању одређених информација. О свом раду сведок извештава тужиоца као непосредно претпостављеног, а не зна коме он прослеђује даље ове информације.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је захтев тужиоца за исплату неисплаћених зарада основан, јер тужиоцу није престао радни однос на законом прописан начин, нити је тужена донела решење о престанку радног односа. Како тужена није тужиоцу исплаћивала плату након јуна 2013. године, иако је тужилац био радно ангажован код тужене и обављао фактички рад и у утуженом периоду, при чему тужена није донела, нити доставила тужиоцу било какву одлуку о обустави исплате, то је на основу члана 154 Закона о облигационим односима и члана 104 и 164 Закона о раду, дужна да тужиоцу накнади штету. Послодавац је створио противправно стање које је имало за последицу да је тужилац у утуженом периоду фактички радио, а није остварио зараду коју би према редовном току ствари остварио, а висину штете је утврдио из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Божидара Ждраљевића. Првостепени суд је ценио и приговор застарелости потраживања, при чему је имао у виду да је предмет тужиоцевог потраживања неисплаћена зарада, а да је чланом 196 Закона о раду прописано да новчана потраживања застаревају за три године од дана настанка обавезе, па како је тужба поднета 28.12.2017.године најстарије појединачно потраживање за месец децембар 2014.године је доспело за наплату 25.1.2015.године, то је неоснован приговор застарелости.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге

које прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...75/14) прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, док је одредбом члана 105 став 1 истог закона, прописано да зарада из члана 104 став 1 овог закона се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 110 став 1 Закона о раду, прописано је да се зарада исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец.

Одредбом члана 164 Закона о раду, прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 154 став 1 ЗОО прописано је да ко другом проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Имајући у виду наведене одредбе закона, правилно је првостепени суд закључио да је тужилац у утуженом периоду био у радном односу код тужене, јер из свих доказа, саслушаних сведока произилази да је до 31.5.2013. године, примао плату и био пријављен на осигурању код тужене. Како тужена није доставила доказ да је тужиоцу радни однос престао доношењем решења о отказу, правилно је првостепени суд закључио да је тужена без правног основа престала тужиоцу да исплаћује плату у спорном периоду. Из наведених разлога, тужиоцу по оцени овог суда припада право на накнаду штете због неисплаћене плате за спорни период.

Наиме, накнада зараде за обављени рад је основно право по основу рада, па оно припада радно ангажованом лицу и за фактички обављени рад.

Тужилац тужбени захтев у овој парници заснива на тврдњи да је у утуженом периоду све време обављали фактички рад за тужену, односно да је био радно ангажован фактички обављајући рад и то све послове који су му били наложени од стране претпостављених, подносећи извештај о свом раду старешинама у МУП-у Србије, а које наводе тужена није оспорила.

Дакле, тужилац је био у радном односу у МУП РС, а након 31.5.2013. године када је одјављен са осигурања, тужилац је за потребе МУП-а РС обављао и даље фактички рад по налогу својих претпостављених, о ком раду је и претпостављенима као старешинама и Министарству подносио извештај о свом раду. Из свих наведених разлога, тужиоцу по оцени овог суда, припада право на накнаду штете због неисплаћене плате за спорни период у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, на који парничне странке нису имале

примедби.

Неосновани су наводи жалбе да тужена тужиоцу није причинила штету, код чињенице да је тужилац био у радном односу код тужене и након 31.5.2013. године, када му је обустављена исплата зараде од стране тужене без образложења, да је обављао фактички рад код тужене и остваривао своје радне задатке у утуженом периоду, а да му тужена за остварени рад, није исплатила утужена потраживања, нити је пак донела решења о престанку радног односа, којим би регулисала његов радно-правни статус, јер за супротно нису приложени докази.

У конкретном случају правилно је првостепени суд закључио да је тужилац био у радном односу код тужене, а штета је тужиоцу причињена на тај начин што му је тужена без правног основа обуставила исплату плате у спорном периоду. Ради тога, ожалбена пресуда је потврђена у ставу првом изреке. Правилна је и одлука о камати на главни дуг, јер је донета правилном применом одредбе члана 277 и 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Наводи жалбе тужене да је тужба у овој правној ствари поднета по протеклу преклузивног рока из члана 195 став 2 Закона о раду, ирелевантни су за одлуку у овој правној ствари код чињенице да предмет тужбеног захтева није утврђење да је тужилац у радном односу код тужене, већ накнада материјалне штете на име неосновано обустављене исплате зараде у утуженом периоду, па се следствено томе примењује рок из члана 196 Закона о раду, те и по уверењу овог суда није пропуштен рок за заштиту повређеног права.

Супротно наводима жалбе потврђено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер тужена није успела у поступку по изјављеном правном леку.

Код изложеног, применом правила из одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**